

Wijziging van de Wet ziekenhuisvoorzieningen
(Stb. 1971, 268)

(Wet tot aanpassing van de organisatie van het
College voor ziekenhuisvoorzieningen)

NOTA NAAR AANLEIDING VAN
HET EINDVERSLAG

(Ingezonden bij brief van 2 november 1972)

Nr. 7

Vele leden van de vaste Commissie voor de Volksgezondheid verzochten om nadere uitleg van de opmerking in de memorie van antwoord, dat „de financiële zelfstandigheid, te zamen met het hieraan verbonden zelfstandig bemannen van het secretariaat, de mogelijkheid biedt tot een snellere en doelmatiger uitbouw van het secretariaat van het College”.

Betekent dit, zo vroegen deze leden, dat rijksorganen zich per definitie minder snel ontwikkelen? De ondergetekende heeft een zodanige categorische uitspraak over rijksorganen niet gedaan, en is van mening dat het ook niet op zijn weg ligt zich hierover uit te spreken. Wel heeft hij met betrekking tot een orgaan dat juist geen rijksorgaan is, gesteld dat een snelle en doelmatige uitbouw kan worden belemmerd, indien dit wordt onderworpen aan de diverse regelen die voor het ambtelijk apparaat gelden.

Dit klemt te meer, nu, zoals in de memorie van antwoord werd opgemerkt „de uitbouw zou moeten geschieden binnen de uiterst beperkte ruimte die de centrale overheid thans slechts heeft voor de uitbreiding van het ambtelijk apparaat”. De hier aan het woord zijnde leden informeerden of dat een noodlot is dan wel deze ruimte afhangt van de wil om belastingmiddelen beschikbaar te stellen. De ondergetekende gelooft evenmin aan een noodlot als aan de ogenschijnlijk eenvoudige oplossing van het beschikbaar stellen van meer belastingmiddelen. Hij onderkent in de huidige situatie een plicht en noodzaak voor de overheid om zich - hoe moeilijk dat soms ook valt - te beperken voor wat haar eigen apparaat betreft. De beperkingen die hieruit noodzakelijkerwijs voortvloeien, worden echter te meer als bezwaarlijk ondervonden wanneer zij drukken op een apparaat dat in wezen geen overheidsapparaat is.

Anderzijds vroegen deze leden waarom de ruimte voor premies groter is dan die voor belastingen. De ondergetekende heeft dit niet gesteld en zou dit ook niet willen onderschrijven. Het is immers genoegzaam bekend, hoe beperkt de ruimte is voor de premies van de sociale verzekeringen. Wel zou hij - in aansluiting aan hetgeen hij hieromtrent reeds heeft opgemerkt in de memorie van toelichting en in de memorie van antwoord - duidelijk willen stellen dat de financiering van het college, als dit goed kan functioneren, voor de sociale verzekering relatief geringe kosten maar aanzienlijke besparingen op zal leveren.

Het is de ondergetekende niet duidelijk, waarom de door hem beoogde zelfstandigheid in de ogen van deze leden zou ontfaarden in vrijbuitelij. Het wetsontwerp, dat ministeriële goedkeuring vereist voor de regelen voor vergoedingen en arbeidsvoorwaarden alsmede voor de begroting en de rekening van het college, geeft aan de gedachte van deze leden geen enkele steun.

Naar aanleiding van een aantal kennelijk retorische vragen over andere adviescolleges, moge de ondergetekende opmerken dat hij in de memorie van antwoord duidelijk heeft laten uitkomen dat hij het een groot goed acht dat adviescolleges hun taak vervullen met een grote mate van zelfstandigheid en onafhankelijkheid. Hij heeft hieraan toegevoegd dat hij het bepaald als een voordeel ziet, wanneer dit in een wettelijke

regeling wordt geaccentueerd. Daarmede huldigt hij niet een bepaald algemeen principe met betrekking tot de financiering van alle advieslichamen waarin (mede) anderen dan rijksambtenaren zitting hebben, doch geeft hij alleen te kennen dat het in bepaalde gevallen de voorkeur kan verdienen betaling niet door het Rijk te doen geschieden.

Aangezien de financiering van het College voor ziekenhuisvoorzieningen uit de sociale verzekering naar het oordeel van de Regering de voorkeur verdient, is op de rijksbegroting geen post hiervoor uitgetrokken. De ondergetekende is niet van mening, zoals deze leden blijkbaar veronderstellen, dat er iets onduidelijk is aan financiering uit de algemene middelen, maar wel dat deze in het onderhavige geval minder wenselijk is.

De financiering uit het A.W.B.Z.-fonds is niet gekozen om de particuliere verzekering en de in dit verband tevens te vermelden ambtelijke ziektekostenverzekering te „sauveren”, maar omdat dit fonds door het gehele volk, in evenredige mate wordt gevoed. Het is bepaald niet zo dat de lasten bij de A.W.B.Z. in onevenredige mate zouden worden gelegd op mensen met lage inkomens; in dat verband zij er op gewezen dat de procentuele premie voor de werknemers rechtstreeks door de werkgevers wordt afgedragen. Voorts vallen de diverse vormen van de intramurale gezondheidszorg alle onder de A.W.B.Z., zij het dat deze inderdaad niet altijd de hoofdbron voor de financiering is.

De ondergetekende heeft geen enkele aanleiding gehad om een vraag van deze leden te ontwijken. Hij heeft in alle duidelijkheid gesteld dat het blijkens een door de Staten-Generaal aanvaarde beslissing niet onmogelijk is om werkzaamheden van een departementale afdeling, althans voor zover deze rechtstreeks betrekking hebben op een bepaald doel, uit de voor dat doel op te brengen middelen te financieren.

De opbouw van het apparaat van het college acht de ondergetekende in eerste instantie de taak van het college zelf, zij het dat hij reeds vóór de samenstelling hiervan middelen ter beschikking heeft gesteld om door een onderzoek van een organisatiebureau een doelmatige opbouw te bevorderen.

Het advies van de Ziekenfondsraad is als bijlage bij deze nota gevoegd. Met betrekking tot de door deze leden genoemde punten merkt de ondergetekende het volgende op.

1. De verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de Wet ziekenhuisvoorzieningen, met inbegrip van het functioneren van het college, ligt niet bij de Ziekenfondsraad, maar bij de betrokken Minister. De goedkeuring van begroting en rekening van een adviescollege dient voorts niet te worden overgelaten aan een ander adviescollege. Met de functie van de Ziekenfondsraad als beheerder van het Algemeen Fonds wordt rekening gehouden, doordat aan de Ziekenfondsraad uitdrukkelijk een adviserende taak is toegekend.

2. Hij acht geen regels nodig voor het geval uitgaven zouden zijn gedaan die niet in een goedgekeurde begroting voorkomen. In dat geval gelden de algemene regelen over de aansprakelijkheid en moet een supplettoire begroting worden ingediend.

3. Het college heeft op grond van de Wet beroep administratieve beschikkingen recht om in beroep te gaan indien een begroting of een rekening niet wordt goedgekeurd.

4. De tekst van artikel II, zoals deze in het wetsontwerp is opgenomen, is opgesteld met gebruikmaking van het voorstel van de Ziekenfondsraad en komt materieel hiermede overeen, terwijl de redactie is vereenvoudigd.

*De Minister van Volksgezondheid
en Milieuhygiëne,*

L. B. J. STUYT.